

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Zrůstek a partneři v.o.s., IČ: 25589644,
se sídlem Arbesovo náměstí 257/7, Praha 5 – Smíchov,
jako insolvenční správce dlužníka ČKD PRAHA DIZ, a.s.,
IČ: 00565997, se sídlem Kolbenova 942/38a, Praha 9 –
Vysočany,
zastoupeného JUDr. Michaelem Šefčíkem,
advokátem se sídlem náměstí Republiky 53, Pardubice,

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2018, č. j. 2112/18/5300-21441-702127,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2016, č. j. MSPH 99 INS 13278/2016-A-77, byl zjištěn úpadek dlužníka ČKD PRAHA DIZ, a.s., IČ: 00565997, se sídlem Kolbenova 942/38a, Praha 9 – Vysočany a insolvenčním správcem byl ustanoven žalobce. Na základě předběžného opatření Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2016, č. j. MSPH 99 INS 13278/2016-B-20, podal žalobce dne 25. 11. 2016 za dlužníka daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období říjen 2016, kde tvrdil nadměrný odpočet ve výši 407.534,- Kč. Výzvou ze dne 22. 12. 2016, č. j. 323742/16/4227-21794-601351, vyzval Specializovaný finanční úřad (dále jen „správce daně“) žalobce k odstranění pochybností.
2. V rámci postupu k odstranění pochybností žalobce předložil faktury, kterými dokládá vznik nároku na odpočet dlužníka vykázaný na ř. 40 a ř. 43, konkrétně se jednalo o faktury:
 - faktura ze dne 1. 4. 2016, č. FVO1630110533, dodavatel CTZone Brno, a.s., na částku 36.055,99 € (z toho DPH 6.257,64 €)
 - faktura ze dne 28. 7. 2016, č. 163014, dodavatel K. S., na částku 484.000,- Kč (z toho DPH 84.000,- Kč)
 - faktura ze dne 10. 9. 2016, č. DE-1631951, dodavatel AVEVA GmbH, částka 5.200,- €
 - faktura ze dne 17. 6. 2016, č. DE-1631062, dodavatel AVEVA GmbH, částka 10.400,- €
3. Správce daně sdělil žalobci výsledek postupu k odstranění pochybností dne 9. 2. 2017, a na základě něho následně vydal platební výměr ze dne 20. 3. 2017, č. j. 47114/17/4227-21794-601351 (dále jen „platební výměr“), kterým úpadci vyměřil vlastní daň za rozhodné zdaňovací období ve výši 84 985 Kč.
4. Žalobce podal proti platebnímu výměru odvolání, o němž rozhodl žalovaný zamítavě napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že potvrdil platební výměr vydaný správcem daně, ačkoli ze strany správce daně došlo k porušení procesních pravidel stanovených zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), kterým bylo zasaženo do práv žalobce uplatňovat subjektivní práva dlužníka.
6. Vady řízení spatřuje žalobce v:
 - a) Absenci poučení možnosti vznést návrh na pokračování v dokazování.
 - b) Absence poučení o důkazech nutných k unesení důkazního břemene v nalézacím řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Ad a) v podané žalobě žalobce cituje § 114 odst. 2 a 3, daňového řádu a § 6 odst. 3 téhož zákona a namítá, že v úředním záznamu, kterým mu byl sdělen výsledek postupu k odstranění pochybností, měl správce daně žalobci kromě jiného sdělit také, že má podle § 90 odst. 2 právo navrhnout pokračování v dokazování a provedení dalších důkazních prostředků. Tato poučovací povinnost správce daně vyplývá z citovaného § 6 odst. 3 daňového řádu. K této skutečnosti měl žalovaný v napadeném rozhodnutí přihlídnout z úřední povinnosti, jak vyplývá z citovaného § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu.
8. Žalovaný, místo aby tuto vadu postupu správce daně vyklnul, ještě ji kvitoval, když uvedl: „*V odůvodnění platebního výměru je rovněž uvedeno vypořádání se s námitkami, které daňový subjekt uvedl v reakci na sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností (doručené správci daně dne 09.01.2017), a to přesto, že odvolatel nenavrhł žádné další důkazní prostředky, tzn. že nevyužil svého práva daného ust. § 90 odst. 2 daňového řádu.*“
9. Popsaným postupem správce daně i žalovaný znemožnili žalobci uplatňovat subjektivní práva dlužníka, tj. odtrhli subjektivní právo od možnosti jeho výkonu, což je dle judikatury Ústavního soudu, na níž žalobce odkázal (nález Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2005, sp. zn. IV. ÚS 412/04) nepřijatelné.
10. Ad b) s odkazem na odstavec 33 napadeného rozhodnutí (žalovaný v něm uvádí: „*Odvolatel nedoložil smlouvu o pronájmu nebytových prostor uzavřenou s citovaným poskytovatelem služeb, čímž nebyly poskytnuty údaje, od kterých se odvíjí výše částky (např. částka za m², výše spotřeby energie, ale ani doklad o úhradě.*“), žalobce namítl, že ve výzvě k odstranění pochybností, ani v úředním záznamu o seznámení s výsledky šetření správce daně nic takového neuvedl. Naopak je úředním záznamu uvedeno: „*S daňovým subjektem lze souhlasit, že DUZP je před prohlášením úpadku, správci daně je rovněž známo, že daňový subjekt má v ulici Dornych 54/47 provozovnu a z daňových přiznání k DPH podaných na období před prohlášením úpadku vyplývá, že daňový subjekt ekonomickou činnost vykonával, nicméně daňový subjekt neprokázal, že si nárok na odpočet neuplatnil již v předchozích zdaňovacích obdobích.*“
11. Jak k tomu žalobce uvedl, správce daně na jednu stranu potvrdil, že mu je známo, že dlužník v rozhodné době měl v Brně, ul. Dornych 54/47, provozovnu, na druhou stranu ale nárok na odpočet za nájemné neuznal a po dlužníkovi (případně žalobci) chtěl, aby prokázal, že dlužník si tento nárok na odpočet neuplatnil již v daňovém přiznání za některé z předešlých zdaňovacích období. Požadavek správce daně označil žalobce za stejně neopodstatněný, jako by ze strany orgánů činných v trestním řízení bylo chtít po obviněném, aby prokázal, že trestný čin nespáchal (tj. uplatňovat presumpci viny).
12. Žalobce namítl, že v poslední větě odst. 34 napadeného rozhodnutí týkající se faktury ze dne 28. 7. 2016, č. 163014, (dodavatel K. S.) se žalobce poprvé dozvěděl, že měl doložit úhradu za zdanitelné plnění. O tom však v předchozím nalézacím řízení nepadla žádná zmínka. Dále v odst. 35 napadeného rozhodnutí (týká se faktur č. DE-1631951 a č. DE-1631062) je v nalézacím řízení opět poprvé uvedeno, že faktury měly být předloženy v českém jazyce.
13. Žalobce označil napadené rozhodnutí za překvapivé a z tohoto důvodu nepřipustné, neboť vznáší požadavky, k jejichž splnění nedostal žalobce v předcházejícím řízení příležitost. Dopad do sféry práv žalobce, případně dlužníka, je o to závažnější, že správce daně žalobce

nepoučil o možnosti podat návrh na pokračování v dokazování a byl to teprve žalovaný, který vyjevil, jakým způsobem by měl žalobce svoje tvrzení prokázat.

14. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Prvou žalobní námitku označil za irelevantní s tím, že žalobci byl jako příloha ke sdělení výsledku k odstranění pochybností doručen dne 16. 2. 2017 úřední záznam, v němž byl žalobce výslovně poučen o právu podat návrh na pokračování v dokazování podle § 90 odst. 2 daňového řádu. K zásahu do práv žalobce tedy nedošlo.
15. K druhé žalobní námitce žalovaný zdůraznil, že v daňovém řízení leží důkazní břemeno zásadně na daňovém subjektu. Požadavek žalobce, aby byl poučen, jaké konkrétní pochybnosti má předložit k vyvrácení pochybností správce daně žalovaný označil za absurdní, neodpovídající zákonné úpravě.
16. Pokud jde o povinnost předložit důkazy v českém jazyce, žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce vykonává advokátní činnost a mělo by mu být známo, že jedacím jazykem ve správním, potažmo daňovém řízení je čeština.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. K žalobní námitce ad a)
19. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 (též účinném v době vydání výzvy k odstranění pochybností ze dne 22. 12. 2016, č. j. 323742/16/4227-21794-601351), *má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.*
20. Postup k odstranění pochybností je postupem při správě daní, jímž mají být odstraňovány pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení, dodatečného daňového tvrzení nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených.
21. Jak se podává z obsahu správního spisu, ve výzvě správce daně vyjádřil pochybnosti o výši vykázaných hodnot v části IV. nárok na odpočet daně oddílu C na ř. 40 (základ daně 1.913.435,00 Kč, daň 401 821) a na ř. 43 (základ daně 431 897 Kč, daň 90 698 Kč) daňového přiznání a v důsledku toho i o hodnotě vykázané v bodě VI Výpočet daně, oddílu C na ř. 65, nadměrný odpočet 407 534 Kč.
22. Městský soud konstatuje, že výzva obsahuje konkrétní důvody, jimiž správce daně odůvodnil svůj postup a splňuje tak podmínky stanovené § 89 odst. 2 daňového řádu.
23. Podle § 90 odst. 2 daňového řádu, *nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s*

dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků.

24. Správce daně vydal dne 14. 2. 2017 pod č. j. 28140/17/4227-21794-605060, sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností.
25. Správce daně seznámil žalobce s tím, že k odstranění pochybností ve výzvě nedošlo, současně uvedl, že o postupu sepsal úřední záznam č. j. 28101/17/4227-21794-605060, který je přílohou sdělení. V samotném sdělení je pak výslovně uvedeno: *„do 15 dnů ode dne, kdy jste byli seznámeni s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, tj. do 15 dnů od doručení tohoto sdělení, jste oprávněni podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků ve smyslu § 90 odst. 2 daňového řádu“*. Sdělení bylo žalobci doručeno 16. 2. 2017.
26. Prvá žalobní námitka je zjevně bezdůvodná, neboť žalobce byl o právu podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků výslovně poučen.
27. Součástí správního spisu je úřední záznam ze dne 9. 2. 2017, č. j. 28101/17/4227-21794-605060, o průběhu postupu k odstranění pochybností. Doklad o doručení tohoto úředního záznamu chybí, nicméně žalobce podáním ze dne 22. 2. 2017 reaguje na sdělení výsledku POP k DPH 10/2016, přičemž na obsah úředního záznamu výslovně odkazuje a Městský soud v Praze nemá pochybnosti o tom, že žalobce byl s obsahem úředního záznamu seznámen.
28. K žalobní námitce ad b).
29. Podle § 31 odst. 9 daňového řádu, je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Jak judikoval Ústavní soud, daňový subjekt má povinnost prokázat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí (nález ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, 130/1996 Sb.). Z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, nebo např. rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, však sama o sobě zpravidla ještě neproazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 – 68, obdobně rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 – 99). Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti svých pochyb (§ 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu). Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k uvedeným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval (viz např. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73, nebo ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008 – 100).
30. Jak se podává z úředního záznamu, žalobce v postavení insolvenčního správce předložil správci daně:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- doklad č. FVO 1630220533, datum uskutečnění zdanitelného plnění 1. 4. 2016, základ daně 805 449,38 Kč, DPH 169. 144,35 Kč, nájemné za kanceláře, chodbu, ostatní prostory a parkovací místa a služby v CT Zone Brno za II. čtvrtletí 2016.

- doklad č. 163014, datum uskutečnění zdanitelného plnění 28. 7. 2016, základ daně 400 000 Kč, DPH 84 000 Kč, zpracování znaleckého posudku pro potřeby soudního jednání dle objednávky ze dne 1. 7. 2016.

-doklad č. DE-1631951, 5 200 EUR, datum 17. 6. 2016 a doklad č. DE-1631062, 10 400 EUR, datum 10. 9. 2016.

31. Správce daně uvedl k jednotlivým dokladům následující:

- K faktuře č. 1630220533, že je mu známo, že daňový subjekt (úpadce) vlastní provozovnu v ulici Dornych 54/47, a z daňových přiznání k DPH podaných na období před prohlášením úpadku vyplývá, že daňový subjekt ekonomickou činnost před prohlášením úpadku vykonával, namítl však, že daňový subjekt neprokázal, že nárok na odpočet si neuplatnil již dříve, v předchozích zdaňovacích obdobích, neboť tak mohl učinit počínaje dubnem 2016. Správce daně konstatoval, že je nezbytně nutné, aby daňový subjekt prokázal, že se jedná o první a jediné uplatnění nároku na odpočet na základě tohoto dokladu.
- K faktuře č. 163014 uvedl, že v průběhu postupu k odstranění pochybností daňový subjekt nedoložil, pro potřeby jakého soudního jednání byl znalecký posudek vypracován, případně další skutečnosti, které by prokazovaly oprávněnost nároku na odpočet DPH.
- K fakturám č. DE-1631951 a č. DE-1631062, uvedl, že daňový subjekt neposkytl žádné další informace, které by objasnily, o jaké plnění se jedná, případně další důkazy, které by oprávněnost uplatněného nároku prokázaly.

32. Správce daně konstatoval, že v případě plnění na ř. 40 daňového přiznání nebylo prokázáno naplnění podmínek podle § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

33. V reakci na sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností žalobce za daňový subjekt uvedl, že se závěry správce daně vymezenými v úředním záznamu (viz bod 27 rozsudku) zásadně nesouhlasí. Vytkl orgánům správy daní obstrukční jednání, trval na tom, že všechny pochybnosti vyjádřené správcem daně rozptýlil a výslovně uvedl, že nemá potřebu doplňovat důkazní řízení „jakýmsi vlastním návrhem na doplnění dokazování“ (sic!).

34. Následně správce daně vydal odvoláním napadený platební výměr.

35. Podmínky pro vznik a uplatnění nároku na odpočet daně lze kategorizovat jako hmotně-právní/substantivní (§ 72 zákona) a formální (§ 73 zákona). Podle § 2 zákona č. 235/2004 Sb., plněním je dodání zboží nebo poskytnutí služby (i) za úplatu a (ii) uskutečněné osobou povinnou k dani, která jedná jako taková. V principu to jsou všechna plnění, která jsou ekonomickou činností. Správce daně v rámci své kontrolní činnosti musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 24/2007-119, čj. 9 Afs 30/2008-86, čj. 1 Afs 39/20101-24, nálezy Ústavního soudu ze dne 29. října 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02).

36. S ohledem na uvedené, městský soud konstatuje, že žalobní námitky neobstojí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. Pokud jde o fakturu č. 1630220533, správce daně nezpochybnil, že daňový subjekt hradí nájemné za pronájem svých prostor. Jak je z předloženého daňového dokladu zjevné, platba se týkala nájemného za II. čtvrtletí roku 2016, žalobcem byla faktura přijata dne 6. 4. 2016, splatná byla 1. 5. 2016, žalobce však uplatnil nárok na odpočet z plnění až ve zdaňovacím období říjen 2016 a správce daně vyjádřil pochybnosti, zda, tak žalobce neučinil již dříve, v rámci některého z předcházejících zdaňovacích období. Pokud vyzval žalobce, aby doložil, že se jedná o první a jediné uplatnění tohoto nároku, nejde o vynucované sebeobviňování se ze strany žalobce.
38. Obecně platí, že negativní skutečnosti se nedokazují, v daňovém řízení lze však po daňovém subjektu po právu požadovat, aby prokázal, že nárok na odpočet DPH neuplatňuje na základě dokladů, které by použil již v předchozích zdaňovacích obdobích.
39. Žalobce mohl snadno výzvě správce daně vyhovět, návrhem aby v rámci dokazování ověřil podle daňových přiznání za předcházející zdaňovací období, že nárok dříve neuplatnil. Pokud žalobce nevyužil svého práva a takový důkazní návrh neučinil, nelze to klást k tíži ani správci daně ani žalovanému.
40. Ve vztahu k faktuře č. 163014 městský soud konstatuje, že, jak shora konstatováno, předložení formálně bezvadného dokladu k přiznání nároku na DPH nepostačuje. Je na žalobci, aby uvedl, jaký znalecký posudek a za účelem kterého soudního řízení objednal, a zejména, zda znalecký posudek sloužil k ekonomické činnosti žalobce. Po uvedení právně významných skutečností pak bylo na žalobci, aby své tvrzení prokázal, např. smlouvou o dílo, protokolem o soudním jednání, kde byl znalecký posudek použit, rozsudkem ve věci apod.
41. K fakturám č. DE-1631951 a č. DE-1631062, lze konstatovat to samé. Jako předmět plnění je uvedeno „annual fees“ – roční poplatky, aniž by bylo jakkoli dokládáno, zda se platba uskutečnila a zda současně splňuje podmínky § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb. Bylo opět věcí žalobce, aby správci daně doložil, o jakou platbu se jedná – nejspíše předložením uzavřených smluv a dokladu o zaplacení fakturovaných částek.
42. Žalovaný nepochybil, pokud platební výměr jako věcně správný potvrdil. Pokud jde o namítanou nepředvídatelnost napadeného rozhodnutí, městský soud ji nespátřuje. Předně je třeba uvést, že žalovaný vypořádává odvolací námítky žalobce a nezbytně tak reaguje na žalobcem namítané skutečnosti, které v řízení před správcem daně (ze strany žalobce) nezazněly.
43. Pod bodem 33 žalovaný shodně se správcem daně poukazuje na to, že žalobce mohl nárok na odpočet DPH uplatnit již v předchozích zdaňovacích obdobích (počínaje dubnem 2016), za oprávněný proto označil požadavek správce daně, aby žalobce prokázal, že tak neučinil. Nad rámec uvedeného žalovaný (obdobně jako shora městský soud) vyložil, jakým způsobem měl žalobce splnit svou povinnost tvrzení a důkazní povinnost, aby jím uplatněný nárok na odpočet DPH obstál.
44. Obdobně pod bodem 34 žalovaný objasňuje jako správný postup správce daně, vysvětluje, jakým způsobem měl žalobce postupovat v rámci odstranění pochybností, které důkazy měly být předloženy a to včetně dokladu o úhradě faktury, což by mělo být pro každý subjekt v daňovém řízení samozřejmé a nikoli překvapující.
45. Stejná je situace i v případě bodu 35 napadeného rozhodnutí, v něm žalovaný rovněž stvrzuje závěry správce daně jako správné a nad rámec toho, v souladu s odvolacími

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

námitkami objasňuje, jak měl žalobce v daňovém řízení postupovat. Požadavek na pořízení českého překladu předložených daňových dokladů, je vyjádřen pouze jako součást povinnosti tvrzení a důkazní povinnosti žalobce a za překvapivý je v kontextu rozhodnutí nelze označit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Městský soud v Praze neshledal důvodnou žádnou ze žalobcem vznesených žalobních námitek a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 19. leden 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.